

Elmélkedés a pesszimizmus káinizmusáról

„Talán azért ittunk olyan sokat, hogy éjjel ne kelljen álmodni; az álom volt a legrosszabb, különösen, ha gáztámadásról álmodunk.”

F. SCOTT FITZGERARD

szegény fitzgerard is csak sirt zokogott meg védte a piát melybe azért dugta az eltelt évektől zavaros fejét hogy kétségbeesett álmai elől elmeneküljön olyan régi rémtörténetek elől melyek horrorfilmek gubancossá csomózódott epizódjait sugározták újra és újra megbízható rendszerességgel és minden sietség nélkül egy-egy hátborzongatóbb jelenetre minduntalan visszatérve komótosan tekerve le a széttéphetetlen szalagok valamely sűrűn barázdált fáradt agytekervényéről ezek az általa filmezett soha le nem vetíthető képek örölték fel melyeket a darabokra szaggatott szétlőtt összeszurkált csüggedés örökké-álmai színezték tragikussá hát ezt tartsd mindig a szemed előtt és jól rágd meg mielőtt az ábrándok sikamlós csúszdáira felülnél ahonnan nincs visszakapaszkodás csak a nagy csúszás a kezdetben kéjes zuhanás az addig elérhetetlen közelségének mámoren ahogy a vágyakból kalapált álmokból szótt tarka légvár-egyveleg úgy mászik a képedre hogy már-már igaznak hiszed egészen addig a végzetes pillanatig amíg be nem telsz a látvány puszta csodálatával és el nem fog a vágy hogy elérd hogy megérintsd az üvegajtó csábító kilincset na hát ekkor kezdődik a sodródás ekkor válik a létezés émelyítővé ekkor váltja fel a kellemes bizsergést a kiábrándultság szédülete és ha egy végső és elszánt lendülettel ki nem szállsz elnyel az a döbbenetes szakadék mely az ábrándok igaznak hitt világa és a valóság rettenete között tátong ilyenkor zuhansz magad alá és temet el a saját súlyod ilyenkor érted meg azt az amerikai veteránt aki emlékei elől az erdő magányába menekült miután bár portlandben hajtott a álomra a fejét vietnám borzalmaira ébredt és majdnem megfojtotta a réginek hitt fiacskáját keltegető édesanyját aki nem vette észre hogy ez a mostani már nem az a jól ismert kisfiú de ha mindez még nem elég akkor jusson eszedbe hogy már neked is nyomtak fegyvert a kezédbe igaz az az egy év afganisztánhoz képest csak egy rosszul megírt és tehetségtelenül eljátszott tragikomikus operett nem más de emlékezz ennyi is elég volt ahhoz hogy éjszakáid és borúsabb ébrenléteid is megteljenek keserőséggel és legalább másfél évnek kellett eltelnie míg végül a menetrendszerűen érkező emlékek végre késni kezdtek majd fokozatosan elmaradtak bár az Idő jótékony szűnyoghálóját időnként még ma is valami megmagyarázhatatlan mazochizmus tépi darabokra és ilyenkor tapad a hátadra a ruha és ébredsz kalimpáló szívvel hát ilyenek lehettek szegény fitzgerárd álmai is csak ő mélyebbre

merített vagy lehet hogy csak az edénye volt nagyobb vagy talán mind a kettő de végül is ez is mindegy lásd a te álmodozásod sem vezet sehová vedd már tudomásul hogy egyszer (az utolsó kivételével) mindig fel kell ébredni és az álmok kábulata után a jelen kilátástalansága sokkal kérlelhetlenebb mint a józan számvetés esetlen őszintesége hát ezért mondom hogy ne álmodozz különösen ha nem akarod örökösen önkéntelen éji álmaidat keseríteni (hol vannak már azok a régi ártatlan kamasz emlékek mikor először fejlett nővel álmodtál) csupán egyet tehetsz újra és újra átrágod azt amit eddig tettél azért hogy az Idő alattomos tehénlepenyéibe ezután lehetőleg csak akkor lépj bele ha az végképp elkerülhetetlen és megtört kétkedéssel figyeld a jelent a jövő nos a jövő meg úgyis jön a megszokott hosszúlépéseivel magától csupán ez minden amit tehetsz érezd át te is egy újabb nemzedék vesztét és azt hogy szegény fitzgerard miért sirt meg zokogott és miért védte a piát más úgysem tehetsz a torkunkat a mások által kezünkbe adott késsel mi magunk vágjuk majd el

(1989.)

Préselt párak panasza

*ezt a mezőt lekaszálták a virágok
egymás mellett mártják szép fejüket a por
lágyan ölelő mocskába és furcsa kór
támadt meg én is hangok nélkül kiáltok*

*itt hol vetés nélkül aratnak valaki
szánjon meg végre már a végső perc ketyeg
levegőnk már nincs az örvényből mentsen ki
minket törékeny véreinket áldja meg*

*félsz hogyne félnél hiszen mindig egyedül
voltál görcsölsz hogy sohasem tudtál magad
lenni hogy sokakat dühít hogy a hajad*

*hosszú de a végső tíz év már hegedül
rajtunk undok férgek néma torkán a kés
halkan sírdogálunk nagyokat nyög a prés*

(1990.)

Dzsungeltörténet

„Az ember . . . ragaszkodik az őserdőhöz,
amelyben eltéved . . .”

HEVESI ANDRAS

(bevezetés: a rengeteg rémei)

*rémisztő ez a dzsungel ez
az ezerféleképpen zsongó
fásult-fülledt kábulat hol
kígyóként tekergő eltévedt
magánutak keresik egymást s
ölelni vágyó püffedt liánok
fojtogatják társaikat míg a
lomha lepkék a tolongásnak
e magányos csavargói halkán
magukban dünnyögve
találgatják hogy vajon
mit is keresnek itt*

(a történet: tulajdonképpen semmiség)

*lépj rám — könyörgött a halni
vágyó csiga a jóságos elefántnak
nem — mondta közömbösen a
köztudottan jóságos elefánt és
rálépett a (nyilván) halni
vágyó megtört csigára*

(epilógus No. 1.: „minden út Valahová vezet”)

*a dzsungelen át mindenki számára
csak egyetlen út vezet*

(epilógus No. 2.: no comment)

eltévedtem

(1991.)